

CARTA DOMINICAL

14 DE FEBRER DE 2021

RESSÒ DE LA PARAULA

Humanisme cristià actiu IV

El testimoniatge de l'Organització Mans Unides del qual hem parlat obeeix a tot un esperit que s'havia forjat a Europa els anys previs, contemporanis i posteriors de la Segona Guerra Mundial, com una necessitat de respondre a la immensa deshumanització que havien provocat les dues grans dictadures: el nazisme i el comunisme. Els cristians van veure que en l'origen de la deshumanització hi ha l'oblit de Déu fet home; que la negació del veritable Déu, deixa l'ésser humà submergit en una solitud dramàtica. L'Esperit cridava a reconstruir Europa i la societat en general, segons l'humanisme cristià. La gran ajuda vingué de l'evolució interna del pensament (teologia) i de l'acció (pastoral) que s'experimentava a l'Església (dècades del 50 al 70). Sens dubte fou un impuls conduït per l'Esperit, que va cristal·litzar en el Concili Vaticà II.

Aquesta nova sensibilitat, va fer que alguns "s'apuntessin" a diversos projectes que arribaven de diferents instàncies ideològiques i polítiques del moment. Hi veien realitzacions concretes dels seus ideals, encara que deixessin a un costat elements propis de la fe.

Però l'humanisme cristià, si es manté fidel a la seva identitat, té en el seu centre un repte que no es pot solucionar amb simplificacions. Respondre a aquest repte és condició per a mantenir viva la seva riquesa i la seva eficàcia transformadora.

Coneixem l'ideal humà en Crist per mitjà de l'estudi, la meditació i l'aprofundiment de la seva persona i la seva doctrina. A més conreem la nostra adhesió, la nostra fe, a aquest ideal mitjançant la trobada viva amb Ell en l'oració i la litúrgia.

Però alhora ens sentim cridats a actuar concretament en la vida d'acord amb ell. Per

això titulem aquestes reflexions "humanisme cristià *actiu*". És el problema etern de la relació entre fe i vida moral. Encara que en aquest cas, revesteix una particular dificultat. La vida i l'acció que responen a allò que entenem per humanisme cristià es desenvolupen fonamentalment en l'àmbit públic (l'educació, la cultura, la política, el treball, els negocis, les estructures socials, etc.): es tracta de traslladar a diferents espais de la vida social, ni més ni menys que l'ideal humà descobert i viscut en Crist.

D'aquí les paraules tan significatives de Sophi Scholl, després de contemplar els rostres humans concrets que veia pel carrer: "Senyor, necessito resar, pregar. Sí! Hauríem de tenir sempre present quan ens tractem que Déu es va fer home per nosaltres". Una observació que podia precedir a l'acció de repartir fulls volants revolucionaris contra el règim nazi a la Universitat de Munic, la qual cosa li va suposar l'empresonament i la mort.

Malauradament, les coses no estan a l'altura d'aquest testimoniatge. Sovint els qui diuen inspirar-se en la fe o en l'humanisme cristià per al seu compromís en el món, adés es queden en discursos de belles paraules, potser fins i tot en vistoses celebracions, adés actuen oblidant la font d'aquest humanisme i l'experiència de la trobada viva amb Jesucrist.

Però així no podem esperar cap transformació real, ni compromisos arriscats, ni testimoniages il·luminadors, ni veritables avanços en l'autèntica humanització del món.

Ens preguntem si també en això no necessitarem testimonis.